

[Jens Thomsen.]

mas Møller gik en anden Vej, idet han sagde: Stemmer ikke. Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Rager har nogen Ret i sin Udtalelse, og mit Parti vil stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Grogersen: Vi har allerede flere Gange haft Lejlighed til at fastslaa, at vi ikke mener, at de stridende Parter under alle Omstændigheder har Lov til at føre deres Krig til en Ende. Der kan være Konflikter af en saa farlig Karakter, at Tredieparten, Samfundet, har Ret til at gribe ind. Men det skal ikke være Rigsdagen som saadan, der skal fastsætte Lønnen og afgøre Striden.

Det ærede Medlem Hr. Rager spottede det ærede Medlem Hr. Brorsen og efterlyste Voldgiftstanken. Han bebrejdede det ærede Medlem, at han ikke luftede Voldgiftstanken ved denne Lejlighed. Er det daarlig Samvittighed fra det ærede Medlem Hr. Ragers Side? Thi Voldgiftstanken har oprindeligt hørt hjemme i det radikale Parti, og der har været mange Anledninger til at faa denne Tanke udformet i Praksis i de mange Konflikter, vi har haft i de seneste Aar, som Staten har grebet ind i. Man kan derfor med Rette spørge det ærede Medlem: Hvor bliver denne uvildige Domstol af, hvor bliver den tvungne Voldgift af?

Jeg har tidligere givet Udtryk for, at jeg finder, at det er uholdbart, at Rigsdagen løser Arbejdskonflikter ved at ophøje Mæglingforslaget til Lov. Jeg har sagt, og jeg mener fremdeles, at det maa medføre en ansvarsløs Afstemning, at de to stridende Parter paa Forhaand ved, at hvis de ikke naar til Enighed, vil Mæglingforslaget blive ophøjet til Lov. Det vil bevirke, at man ikke stemmer under det Ansvar, man naturligt maatte stemme under, det Ansvar, som ligger i, at hvis Mæglingforslaget ikke vedtages, maa man selv tage Følgerne deraf.

Vi mener altsaa, at det ikke kan være Rigsdagens Opgave at fastsætte Lønningerne. Vi mener, at man ved at ophøje Mæglingforslaget til Lov udhuler Forligsinstitutionen, og af den Grund vil vi stemme imod Lovforslaget.

Aksel Larsen: Ved forskellige Lejligheder har der her i Salen været nogen Diskussion om Regeringens Forhold og mere eller mindre gode Forbindelse med Fagbevægelsen og om Regeringens Stilling til Fagbevægelsens Beslutninger. Mit Parti har ved forskellige Lejligheder efterlyst denne Regerings Stilling og har opfordret Regerin-

gen til at tage Hensyn til de Beslutninger, der træffes i Fagbevægelsen, og lade disse være bestemmende for Regeringens og Rigsdagens Handlinger i bestemte Spørgsmaal.

Nu kommer vi ved Slutningen af Rigsdagssamlingen for første Gang under denne Rigsdagssamling til et Tilfælde, hvor Regeringen i Anledning af en Beslutning i en Fagorganisation forelægger et Lovforslag her i Tinget. Desværre viser det sig, at denne første Gang noget saadant sker, gaar Regeringen stik imod det, der er besluttet af vedkommende Fagorganisation. Jeg synes, at dette ikke harmonerer med tidligere fremsatte Udtalelser om det gode Forhold til Fagbevægelsen, og jeg synes i det specielle Tilfælde, vi her har til Behandling, at der overhovedet er noget galt i det, set ud fra Synspunktet den gode Forbindelse.

Hvis jeg ikke tager meget fejl, har Regeringsorganet „Demokraten“ i Aarhus med Triumf mellem Linierne oplyst, at Forholdet mellem Regeringen og Typograferne er saa godt, at Typografforbundet har bevilget det største Regeringsparti 15.000 Kr. til at føre Valgkamp for, saa at Regeringen kan gaa styrket ud af Valget. Man kan i hvert Fald ikke fremsætte nogen ondartet Beskyldning mod Regeringen i Anledning af denne Bevilling. Man kan ikke fra nogen Side hævde, at Regeringen i sine Handlinger har ladet sig paavirke af denne Bevilling til Valgkampen. Derimod kunde man maaske nok hos Typograferne være noget forbauset over, at det netop gaar saadan, som det nu gaar.

Det forekommer mig nødvendigt efter den Form, Lovforslaget har faaet, og efter den Fremsettelsestale, vi her har hørt, at gøre opmærksom paa, at Typografkonflikten drejer sig om to Spørgsmaal: det er en Lønkonflikt, og det er en Arbejdstidskonflikt. Arbejderne har rejst en Række Krav til den nye Overenskomst. De har forlangt Lønningerne forhøjet i Anledning af de stadig stigende Priser paa Livsfornødenheder, og de har forlangt Arbejdstiden forkortet i Anledning af den store Arbejdsløshed. Saadan set er det rigtigt nok, at Regeringen og Rigsdagen ikke vilde være blevet bragt i denne Situation, hvis man havde ført en rigtig økonomisk Politik her til Lands. Hvis Regeringen havde gennemført en effektiv Priskontrol, hvorved de paa mange Omraader uberettigede og ublu Prisstigninger var blevet forhindret, og hvis Regeringen ved en rigtig økonomisk Politik havde sørget for at begrænse Arbejdsløsheden, vilde der formodentlig ikke have været nogen Konflikt paa dette Felt, og saa